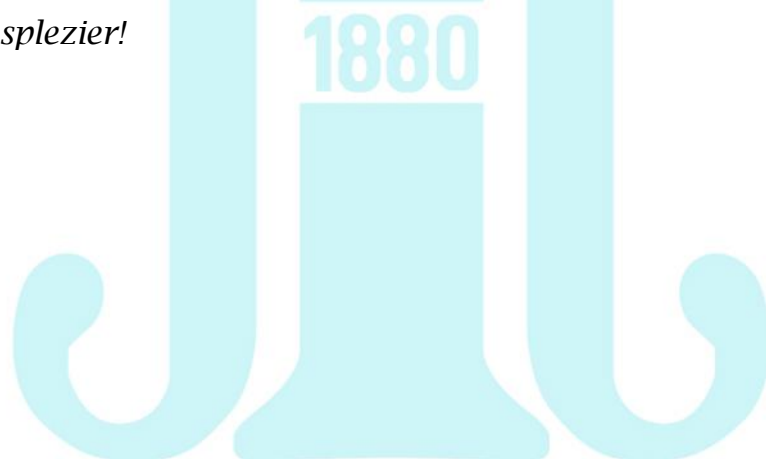

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN STRAATJE ZONDER EINDE

blijspel in twee bedrijven

1880
door

Maurice de Grauwe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2745

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EEN STRAATJE ZONDER EINDE* op te voeren moet de naam van auteur *MAURICE DE GRAUWE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2002/0220/032
ISBN- 978- 90-385-07804

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Maurice de Grauwe
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

FRANS ENGELS : 1e clochard

JEF GROOTAERTS : 2e clochard

DEBORAH : meisje van lichte zeden

CINDY : meisje van lichte zeden

EMANUELLE : meisje van lichte zeden

BERNARD : kok en zelfstandig restaurantuitbater

BERTHA : milieuactiviste

GIOVANNI / GIUSEPPE : pooier (dubbelrol)

DECOR

Oorspronkelijk wordt verwacht dat men een straatje opbouwt in het decor. Het moet hier gaan om een soort achterbuurt waar men de vuilnisemmers en ander zwerfvuil kan vinden. Een oude fiets tegen een van de achtergevels lijkt me ook zeer decoratief. Belangrijk is minstens die ene verrolbare vuilniscontainer waarin tenslotte twee personages moeten passen.

Benevens de algemene opkomst worden er toch minstens drie afzonderlijke achterdeuren voorzien die moeten kunnen geopend worden. Ze zijn respectievelijk de achterdeur of het poortje van het restaurant: “Het huisje van genot”, de bar: “Paradiso” en het achterpoortje van de milieuactiviste haar woning.

KORTE INHOUD

Jef en Frans, twee clochards, hebben blijkbaar het straatje van hun dromen gevonden. Via de achterpoortjes worden hen zowel de restanten van het culinair restaurant geserveerd als de madeliefjes die in Paradiso werkzaam zijn. De Siciliaan Giovanni is er blijkbaar het enige obstakel. Men wordt het eens, hij dient opgeruimd te worden. De afspraken die gemaakt werden, laten echter heel wat vraagtekens rijzen omtrent wie nu uiteindelijk voor wat verantwoordelijk is. De milieuactiviste heeft daarbij nog het grootste probleem met de sluikstortingen. Hoe echter alles in een nieuwe plooi valt, is louter te wijten aan de schrandere praktijken van de Cosa Nostra die hoogtij viert in dit luguber blijspel.

E E R S T E B E D R I J F

(Jef en Frans, twee clochards, kunnen reeds kort voor de voorstelling aan de ingang staan. Een van hen heeft een in krantenpapier omwikkelde fles wijn bij zich. Ze spreken de toeschouwers aan en zeggen dat de dames goed op hun handtas moeten letten. Dit alles doen ze met een grijns op hun gezicht. Ze zien er totaal onverzorgd uit. Het kan zelfs, dat zij - nog voor de voorstelling begint - de zaal of cafetaria binnenkomen. Ze houden zich op tussen de toeschouwers en trachten ook een gratis drankje te bekommen. Uiteindelijk worden zij door de regisseur of een van de medewerkers van het theatergezelschap de zaal uitgestuurd. Na enig gemor, verlaten zij deze plaats en komen vervolgens op in het decor. Het decor is een gewoon straatbeeld, meer bepaald een beluik. Opvallend zijn de vuilnisbakken die er geplaatst staan. Ook een iets grotere vuilniscontainer ter hoogte van het achterpoortje van een restaurant. Her en der liggen wat kartonnen dozen, oud papier en andere troep verspreid. Langs beide kanten van de in het straatje gelegen achtergevels, zijn een tweetal deuren of achterpoortjes die uitgeven op het beluik. In de diepte van het beluik zien we ofwel een bocht of een gedeelte van een andere straat. Men moet dus de mogelijkheid hebben om op het einde van de straat om de hoek te kunnen verdwijnen.)

FRANS : *(Kijkt zelfvoldaan rond)* Jef, gelooft gij mij nu? Dat wordt het.

JEF : Denkt gij dat?

FRANS : Dat zal wel zijn. Waar elders kunt ge nog zo een kalme culinaire buurt vinden?

JEF : Kalm en culinair.

FRANS : Ziet gij ze niet staan misschien? *(Hij kijkt ondertussen naar de vuilnisbakken)*
En ruikt gij niets?

JEF : Nee, wat zou ik wel moeten ruiken?

FRANS : Daarachter een van die deuren gebeurt het, en zeg niet dat gij zoiets niet ruikt?

JEF : Eerst en vooral kan ik niet door die deuren kijken en ten tweede: hetgeen ik ruik, is me bekend. Trouwens, we trekken nu toch ook al een tijdje samen op. En geloof mij, af en toe stijgt het zelfs boven mijn eigen lijfgeur uit.

FRANS : Wat bedoelt ge?

JEF : Moest ik uw parfum nu nog niet kennen.

FRANS : Hou daar nu toch eens mee op en wees blij dat ik een nieuwe stek gevonden heb.

JEF : *(Kijkt wat rond)* De luxe stroomt hier echt van de muren.

FRANS : Nee de luxe zit hier in die reuze gamellen. *(hij opent één van de vuilnisemmers en neemt er wat samengetroefte spaghetti uit, verdeelt en ze eten het)*

JEF : Niet slecht. Wel wat weinig saus.

FRANS : Wees gerust, hier zal variatie zijn, dat weet ik zeker.

JEF : Hoe weet gij dat allemaal?

FRANS : Achter één van die deuren is het “Het huisje van genot” gelegen.

JEF : “Het huisje van genot”?

FRANS : Ja..... die culinaire zaak, met de vele neonlampen aan de voorgevel.

JEF : Nooit op gelet.

FRANS : Op wat let gij ook?

JEF : Ik! Op de nerts mantels, blinkende handtasjes, zilveren schoentjes en de dikke binnenzakken.

FRANS : Ge ziet wat het allemaal maar opbrengt, dat schooien. Een fles tafelwijn en dan nog te delen met twee. Nog goed dat ik er nu een voorgerechtje bij vond.

JEF : Wanneer komt de hoofdschotel?

FRANS : Geen idee, maar volgens de stand van de zon is het nog veel te vroeg voor de rijkelui om al aan hun dessert te zitten.

JEF : Zouden we niet beter aan de voorzijde gaan wachten en ons handje strekken?
(Neemt de bedelhouding aan)

FRANS : Ik heb honger en ik verkies iets warmes.

JEF : Wie weet hoelang wij nog zullen moeten wachten, alvorens er een warm hapje geserveerd wordt?

(Plots zwaait één van de achterdeuren open en we zien een meisje van lichte zeden schreiend in het straatje komen. Jef en Frans kijken verdwaasd naar elkaar.)

FRANS : Jef, een warm hapje.

JEF : Hoe kunnen we dat nu delen?

FRANS : Ze heeft precies iets teveel ajuin in haar eten gehad.

JEF : Volgens mij komt ze niet uit het restaurant.

(Het meisje van lichte zeden (Deborah) schrikt bij het zien van het tweetal.)

FRANS : Ge hoeft niet bang zijn. Wij zijn de attractie van de straat.

DEBORAH : *(Huult nog iets heviger en zegt snikkend)* Dat staat mij nu ook te wachten.

JEF : Rustig kind, zo slecht is dat nu toch ook niet.

(Debora werpt haar laatste papieren zakdoekje in één van de vuilnisemmers en zoekt onmiddellijk een ander in haar handtasje, doch ze vindt er geen.)

FRANS : Mag ik u wel verzoeken om dat niet meer te doen, niet dat wij vies zijn, maar een beetje properheid, kan toch nog nooit kwaad.

JEF : Ik had wel wat weinig saus maar hij durft altijd veel te zeggen.

FRANS : Wilt ge uw neus eens snuiten? *(Hij haalt een vuile zakdoek uit zijn zak)* Hm, sorry. Jef, hebt gij iets beter?

JEF : *(Kijkt zijn zakdoek na en schudt het hoofd)* Nee, ik heb met moeite zelf nog een plaatsje vrij.

DEBORAH : Och, laat maar, ik ben teneinde raad. De smeerlap!

JEF : Kunt ge dat niet gelijk de renners? *(Brengt demonstratief zijn duim tegen een van de neusvleugels)*

DEBORAH : *(Met een wanhopige woede)* De smeerlap! Hij heeft mij alles afgepakt. Ik heb niets meer.

(Beide vrienden kijken mekaar niet-begrijpend aan.)

DEBORAH : Vier jaar werk ik voor hem. Hij beloofde mij een hemel op aarde. Ik geloofde alles, verliet mijn familie en vrienden. Ik heb niets meer. De smeerlap.

FRANS : Ze is precies serieus kwaad.

JEF : Ik heb ook de indruk.

FRANS : Kunnen wij misschien helpen?

DEBORAH : Tegen die smeerlap kunt ge niets doen. Hij dumpst iedereen. Ik had beter naar mijn moeder geluisterd. Het is een gangster.

JEF : Waarom zijt ge er dan mee getrouwd?

DEBORAH : Ik ben er niet mee getrouwd, en ik zal ook nooit trouwen. Ik heb genoeg van al die praatjes en valse beloften.

JEF : Dat is al een stap in de goede richting, geloof mij.

FRANS : Juist, want Jef was ook ooit eens getrouwd.

JEF : En ze heeft mij ook gedumpt. *(Begint ook te snotteren, haalt zijn zakdoek terug boven en zoekt een vrij plaatsje alvorens zijn neus erin te duwen.)*

FRANS : Nu nog beter. Zeg, kan het misschien wat vrolijker? De vrijheid lacht ons toch toe.

JEF : Inderdaad, waar bekommer ik mij nu om? Ze zal ook wel niet zo gelukkig zijn met die cafébaas.

FRANS : Frans Engels, Engels is de achternaam. *(Steekt de hand uit)*

JEF : Jef Grootaert, ik weet het... mijn achternaam is niet erg toepasselijk, maar ik heb hem dan ook niet zelf gekozen.

DEBORAH : Deborah Suikerbuyck, aangenaam.

JEF : Toch een betere keuze, zeg ik.

FRANS : Wat staat er op het menu in "Het huisje van genot"?

DEBORAH : Wablief?

JEF : Wel, ons voorgerecht hebben we al gehad.

DEBORAH : Jullie zijn wel bij mij aan het verkeerde adres. Noch een hoofdgerecht, nagerecht of dessert kunt ge krijgen.

FRANS : Dat kan nu toch niet. Er komt daar toch altijd veel chique volk over de vloer?

JEF : Ik krijg stilaan de indruk dat gij u vergist hebt..... en dat het daar een Italiaan is.

DEBORAH : Nee, Giovanni komt uit Sicilië.

FRANS : Zeg, ik weet toch wel wat ik gezien heb zeker. De voorgevel van “Het Huisje Van Genot” hangt vol neonlichten.

DEBORAH : Slechts één neonlicht, ja? ‘Huisje van genot’ Nee! Paradiso.

FRANS : Paradiso?

DEBORAH : Inderdaad, zo heet de zaak.

FRANS : Neem mij niet kwalijk, ik heb wel vier keer het eerste studiejaar moeten overdoen, maar als ik de letters een voor een spel, dan kan ik ook lezen..... dat restaurant heet: "Het Huisje van genot", ik weet het héél zeker!

DEBORAH : Ach, gij hebt het waarschijnlijk over de burenen?

JEF : Ge hebt weer goed gekeken hé?

FRANS : Zeg, mag ik mij soms niet vergissen?

DEBORAH : Ik had u ook wel mis begrepen met dat: “Huisje van genot”

JEF : Frans zoekt nu eenmaal alles uit. Hij is ook al vier jaar langer op de baan dan ik. Hij heeft ook al veertienhonderd keer meer zijn kop in zo een ijzeren gamel gestopt. En, zeg nu eens eerlijk, ziet hij er onderkomen uit?

DEBORAH : Nee!

FRANS : Natuurlijk! Wij kennen het leven en dat is niet aan iedereen gegeven.

JEF : Wij hebben mekaar eeuwige steun gezworen, want heel waarschijnlijk zijn wij op een verkeerd moment geboren.

FRANS : Ja, want wij zijn niet gebonden aan enige politieke strekking en kunnen daarom dan ook vrijuit spreken.

JEF : En er geraakt nooit iemand op ons uitgekeken, want rekenschap hoeven wij nooit te geven.

FRANS : Wij zijn de fundering van armoede, verdriet en behoefteigheid.

JEF : En weet, niemand die ons ooit benijdt.

DEBORAH : Waar zou ik mijn spontane lach verloren hebben, denkt ge?

FRANS : Nu is het aan ons, Jef!

JEF : Juffrouw Deborah, gij kunt u gerust aansluiten bij ons, zelfs ook met uwe Suikerbuyck.

DEBORAH : Aan lager wal vindt men elkaar blijkbaar steeds.

JEF : Dat dacht ik ook. Maar niets is minder waar, de cafébaas was ook geen groot type en mijn vrouw viel nu eenmaal op kleintjes.

FRANS : Wij staan voor mekaar en dat is al iets.

DEBORAH : Luistert, ik wil wel met jullie optrekken, doch op één voorwaarde!

FRANS : En die is?

DEBORAH : Dat jullie mij verdedigen tegen die Giovanni.

JEF : Geen probleem, ik heb vroeger een witte gordel gehad, maar na dertig jaar is hij wel serieus zwart uitgeslagen.

DEBORAH : Vergeet echter nooit dat men er in die branche keihard tegenaan gaat.

FRANS : Hebt ge ons al eens goed bekeken?

JEF : Als mijn collega hem een mep op de kin geeft dan zorg ik ervoor dat zijn voortplanting onbestaande wordt. Zuiver een kwestie van hoogteverschil.

DEBORAH : Ondanks alles, liggen jullie me goed.

JEF : Kameraad, als we gaan liggen moeten we ons toch eerst eens scheren.

FRANS : Ik ben wie ik ben.

JEF : Ik was het, tot ze met die cafébaas optrok.

DEBORAH : Kan ik bij jullie de nacht doorbrengen? Maar, ge hoeft er niets achter te zoeken.

JEF : Kameraad, het is mis!

FRANS : Het is niet waar. Deborah meisje, wij kunnen u helpen op ons manier.

JEF : Wij hebben een eigen vakbond. De vakbond van de vagebonden.

DEBORAH : Het enige wat ik zoek is een beetje bescherming en een goed onderkomen.

JEF : Kameraad het is mis!

FRANS : Ge moet het niet geloven. Deborah ge hebt wel iets warmere kledij nodig, want zo gaat gij veel kou lijden. Maar als het moet zijn.....

JEF : Zal ik u wel verwarmen.

FRANS : Houd uw manieren!

DEBORAH : Waar wonen jullie?

JEF : Voila, ziet ge het nu? Het is mis.

FRANS : Wat is er mis?

JEF : Hebt ge die kartonnen dozen hier al eens bekeken? *(hij wijst het karton aan in het beluik)* Ons matras is veel breder onder de Keizerbrug.

DEBORAH : Bedoelen jullie maar 'n eenpersoonsbed te hebben in dat hotel en dat wij er met ons drieën.....

JEF : *(Onderbreekt)* Haha! Hotel! *(Kijkt naar Frans)*

FRANS : Hm.... ge hebt ons waarschijnlijk wel een beetje verkeerd begrepen.

DEBORAH : Zei ik iets stoms?

JEF : Een beetje wel.

FRANS : Wij slapen... onder de keizerbrug. De sterren zijn ons halogeenspotjes en de wind onze aircó.

JEF : Zijne wind is wel heel wat anders, geloof mij.

DEBORAH : Dus jullie hebben geen dak boven het hoofd?

FRANS : Toch wel, de onderkant van de Keizerbrug.

JEF : En er is comfort. Overslapen kan niet, want iedere morgen om kwart voor zes wordt ge gewekt door de eerste tram die over de brug raast. Ge moet wel zien dat ge met het hoofd in één van ons pamperdozen zit.

FRANS : Want anders zit ge volledig onder het stof. En met het water van de Schelde kunt ge U voorlopig nog niet wassen. Maar waar moet men zijn beklag doen als ge nooit belastingen betaalt?

DEBORAH : Jullie zijn clochards?

FRANS : Nee, Frans Engels is de naam en mijn collega heet Jef Grootaerts, dus zeker geen familie.

(Plots wordt dezelfde achterdeur geopend waar ook voordien Deborah uit kwam. Deze keer verschijnt een zwierig straatmadeliefje. Wanneer Deborah haar opmerkt stuift ze onmiddellijk scheldend in haar richting.)

DEBORAH : *(Woedend)* Gij lelijk misbaksel. Cindy ik krab U de ogen uit.

JEF : *(Verbaasd tot zijn vriend Frans)* Suickerbuikske haar zicht is toch niet te best. Dat ziet er toch op zijn minst geen misbaksel uit.

FRANS : Ze gaan mekaar vermoorden.

(Springt eveneens naar beide vrouwen toe en tracht hen uit elkaar te halen. De vrouwen sleuren elkaar bij het haar en schreeuwen het uit. Frans slaagt erin tussenbeide te komen, doch wordt plots met een kniestoot getroffen ter hoogte van zijn geslachtsdelen. Met een piepende stem roept hij naar Jef)

Help toch eens!

(Jef neemt het achterwerk van Cindy vast die net de bewegingen van de Lambada imiteren, hij lacht ondertussen zijn tanden bloot. Frans kan Deborah losrukken van Cindy en gaat met haar naar de fond van het beluik en verdwijnt om de hoek. Jef doet nog steeds diezelfde dansbewegingen. Cindy draait zich om en geeft hem een klinkende klap in het aangezicht. Op datzelfde ogenblik komt de gebronsde Giovanni via hetzelfde achterpoortje in het beluik. Hij ziet de situatie en begeeft zich meteen dreigend naar Jef)

GIOVANNI : Wat gebeurt er hier lompenkereltje?

JEF : Gelukkig, ik ben blij dat ge er zijt. Uw madam is hysterisch.

GIOVANNI : Kom, vecht als een man!

JEF : Het is te zeggen, ik moest ze in de rug pakken om haar los te kunnen krijgen.

GIOVANNI : Smerig ventje.

JEF : Ge gaat u nu toch tegen mij niet kwaad maken zeker? Ik deed het enkel om goed te doen.

GIOVANNI : Hier pak aan! *(Met enkele rake slagen velt hij Jef, neemt hem vervolgens bij de nek en dumpt zijn hoofd in één van de door hem geopende vuilnisbakken)* En bij een volgende keer gaat uw domme kop alleen in deze bak. *(Gaat samen met Cindy terug via hetzelfde achterpoortje van de Paradisobar)*

(Jef hangt als het ware verdoofd met zijn hoofd in de vuilnisemmer als Frans terug alleen op het toneel verschijnt.)

FRANS : Zeg veelvraat. We hebben nu wel drie mondjes te vullen. Deborah kon ik kalmeren door haar wat van ons wijnrantsoen te geven. Ze wacht op ons aan de verkeerslichten. Zeg ik praat tegen U. En... wat zit je daar zo stiekem uit de bak te likken? *(Er komt geen reactie van Jef. Frans haalt zijn compaan uit deze positie. Hij houdt hem rechtop. De ogen van Jef draaien in hun kas.)*
Verdomd Jef, wat hebt ge gegeten? En waar is die Cindy?

JEF : Cindy is weg. Ik had haar wiegend kontje vast als plots haar vent kwam opdagen. Hij was duidelijk niet in zijn nopjes want hij presenteerde me onmiddellijk dat vuilnisemmertje.

FRANS : Was het de kok van “Het Huisje van Genot”?

JEF : Weet ik veel! Maar wat ik wel weet is dat hij kookte.

FRANS : Dan moet het de kok geweest zijn, want daarnaast heette het Paradiso volgens Deborah.

JEF : Amaai mijn hoofd.

FRANS : Kom, we gaan Deborah ons huisje tonen. Nu kunnen we toch al spreken van een huisje hé?

JEF : Ja, waarom?

FRANS : We gaan een vrouw hebben als we thuis komen. En in een huis spreken ze van een debarah of overloop, wij hebben Deborah die overgelopen is. *(Hij ondersteunt Jef, bukt zich ter hoogte van een groot karton, raapt het op, het stuk karton vermeldt een merk zoals ZANUSSI of zo)* Deborah zal op een ZANUSSI kunnen slapen.

JEF : Klinkt dat niet te Italiaans?

FRANS : Ja, een Solo Mio deken ligt hier niet, dus! *(Ze verdwijnen samen om de hoek)*

(Bijna gelijktijdig komt de zingende kok Bernard via zijn achterpoortje in het steegje. Hij zingt O Solo Mio. Hij heeft een pan bij zich waarin restanten spaghetti liggen. Hij begeeft zich naar de grote afvalcontainer opent hem, doch aarzelt. Hij kijkt even rond, sluit voorzichtig de container en gaat naar de overzijde van de straat om er de restanten in een andere vuilnisemmer te deponeren. Hij keert vervolgens op zijn tenen terug naar de overzijde wanneer

er plots achter hem een achterpoortje open gezwaaid wordt. Het is Bertha. Ze schreeuwt hem na.)

BERTHA : Ge hebt toch Uw vuile troep niet terug in mijn vuilnisemmer gegoten?

BERNARD : Nee mevrouw, ik ledigde mijn pan spaghetti hier in mijn container, kom en overtuig U zelf maar.

(Hij opent demonstratief zijn container met de kennis dat hij daar voorheen reeds spaghetti in gedeponeerd had. Doch hij weet niet dat de clochards inmiddels langsgeweest zijn.)

BERTHA : *(Kijkt in de vuilniscontainer, gaat vervolgens met enkele grote stappen naar de hare en licht het deksel op)* Eindelijk heb ik zekerheid. Ik doe U een proces aan, wees daar maar zeker van.

BERNARD : *(Bernard staart niet-begrijpend in de opening van zijn vuilniscontainer)*
Ik zweer het, ik goot hierin mijn pan leeg.

BERTHA : Hoe komt het dan dat de spaghetti hier in mijn vuilnisemmer ligt?

BERNARD : Mijn Bearnaisesaus mag mislukken als ik niet hier in deze container mijn spaghetti dumppte.

BERTHA : Ik zal mijn vriend-inspecteur van de Milieudienst op de hoogte brengen van uw illegaal storten in het goed van derden.

BERNARD : Onbegrijpelijk.

BERTHA : Met het goed van derden bedoel ik wel mijn vuilnisemmer.

BERNARD : Ik begrijp niet, dat de spaghetti die ik hier deponeerde, plots daar in die vuilnisemmer ligt en dat ge die nog deelt met een inspecteur. Kan het niet dat één van jullie drieën er die spaghetti in gooide?

BERTHA : Het is mijn vuilnisemmer en ik deel hem met niemand en zeker niet met U. Ik betaal ook voor mijn huisvuil en trouwens, ik selecteer het vuil zoals het hoort.

BERNARD : Onbegrijpelijk.

BERTHA : Ik zal het u wel laten begrijpen. Ik licht de inspecteur in.

BERNARD : Ik zweer het op het hoofd van mijn kinderen dat ik hier de spaghetti in gooide.

BERTHA : Kinderen! Ge hebt er geen!

BERNARD : Dan op die mooie kindjes van hiernaast.

(Op datzelfde moment zwaait het tweede achterpoortje open dat voorbij dat van het restaurant gelegen is. Het is Cindy.)

BERTHA : *(Volkomen over haar toeren, richt zich nu ook tot Cindy)* En ook van jullie vond ik al het een en ander in mijn vuilnisemmer. De spullen die jullie kwijt willen horen eerder in de groene box thuis. Maar ja, wat weten jullie van sorteren?

CINDY : *(Snedig)* Wees gerust mevrouw, in ons vak en bij het rijke assortiment waarover we kunnen beschikken, weten we best te sorteren.

BERTHA : Het is jullie om het even met wie of wat in jullie vak, dat weet ik. Denkt gij misschien dat ik nog nooit naar “Jammers” (tv-programma) gekeken heb?

BERNARD : *(Vriendelijk)* Is dat niet op donderdagavond?

BERTHA : *(Kwaad)* Jullie allooï spant allemaal samen.

(Giovanni komt buiten en bekijkt de situatie van op afstand. Bernard bemerkt Giovanni en lacht héél vriendelijk in zijn richting. Dit wekt enig wantrouwen bij Giovanni op.)

(Tot Giovanni) Zij spant samen met hem. Maar ik kon hen net niet betrappen op heterdaad.

(Giovanni staat even perplex van deze krasse door hem mis begrepen uitlatingen. Hij begint zich duidelijk te ergeren aan deze situatie.)

GIOVANNI : Zo! Het kokje tracht hier een gratis nagerechtje te versieren?

BERNARD : Nagerechtje? Nee! Spaghetti! Euh... ik bedoel....

GIOVANNI : *(Woedend)* Spaghetti? Het kokje heeft ook nog een iets te stout mondje.

BERTHA : Ach ge weet het.

GIOVANNI : *(Tot Cindy)* Wat hebt gij met deze man?

CINDY : Nog niets Gio.

BERTHA : Wablief? Nog niets? Waarom noemt hij U een van zijn kindjes en spreekt gij over dat rijk assortiment waaruit ge kunt sorteren?

GIOVANNI : Het is niet mogelijk. Cindy, ga onmiddellijk naar binnen!

CINDY : *(Protesteert)* Maar!

GIOVANNI : Niets te maren. Naar binnen zeg ik U! We praten later. *(Cindy gaat met haar neus in de wind af.)* Kom kokje, vuist uw ballen, ik bedoel bal uw vuistjes en laat eens zien of ze nog iets anders kunnen dan in sausjes roeren.

BERNARD : Excuseer, maar dat berust hier allemaal op een misverstand.

GIOVANNI : In Sicilië leiden misverstanden vaak naar het kerkhof.

BERNARD : Ik heb echt niets misdaan meneer, ik heb ook een enorm respect voor spaghetti, tagliatelli, minestrone en macaroni. Ik ben ook nog een fan van Pavarotti. Ik heb echt niets tegen jullie spagh.... ik bedoel Italianen.

GIOVANNI : Ik ben een Siciliaan en dat zult ge dan ook meteen ondervinden.

(Giovanni grijpt Bernard bij de kraag en duwt hem met het hoofd in zijn eigen vuilniscontainer. Bertha kijkt genoegzaam toe en juicht het toe met volgende woorden:)

BERTHA : Bravo, bravissimo!

GIOVANNI : *(Zelfvoldaan)* Wie met Giovanni spot gaat in de pot.

BERTHA : Als die nu nog niet begrijpt waar het vuil in moet dan weet ik het niet meer.

GIOVANNI : *(Praat als een casanova)* Hij mag van geluk spreken dat ik respect heb voor de vrouw want anders verdeelde ik zijn onderdelen over alle vuilnisemmers hier.

BERTHA : Gelukkig hebt ge het allemaal daarin gedaan, want zo iemand is niet te sorteren.

GIOVANNI : Wat hebt gij gezien madam?

BERTHA : Dat gij hem in zijn eigen vuilnisemmer geduwd hebt, tiens.

GIOVANNI : Ik bedoel, wat hebt gij kunnen zien dat niet de hete daad was? (*Bedoelt haar vorige uitspraak van heterdaad*)

BERTHA : (*Heeft het nog steeds begrepen op hetgeen ze in haar vuilnisemmer vond*)
Och meneer, moest ge weten welke vuiligheid ik hier al te zien gekregen heb van die twee.

GIOVANNI : (*Totaal over zijn toeren geraakt bij deze uitspraak trapt nog eens in het achterwerk van Bernard. Deze komt volledig in de vuilniscontainer terecht en Giovanni klapt hem met geweld dicht.*) En nu ga ik een eitje pellen met Cindy. (*Hij wil af via zijn deur*)

BERTHA : Wilt ge er wel voor zorgen dat ook al jullie troep in jullie vuilbak belandt? Ik heb namelijk ook al genoeg vuiligheid van jullie bij mij gevonden.

GIOVANNI : (*Kwaad en vervaarlijk gaat hij in de richting van Bertha*) In Sicilië duurt het respect voor de vrouw slechts tot hij door haar beledigd wordt.

BERTHA : (*Stapt onmiddellijk achterwaarts*) Zeg, ge moet u zo niet opjagen hé! (*Af*)

GIOVANNI : (*Begeeft zich vervolgens terug naar zijn poortje en brult ondertussen*)
Cindy! Gij hebt mij bij mijn pietje! Trouw zijn heilig is in Sicilië! (*Af*)

(Bertha komt ondertussen terug voorzichtig op. Ze kijkt rond, hoorde de laatste zin van Giovanni en begeeft zich vervolgens naar de vuilniscontainer waarin Bernard gedumpt werd. Ze opent het deksel en praat tot hem.)

BERTHA : En, dat is nog maar een begin, wees daar maar zeker van. Ons straatje wordt gezuiverd. Daar zal ikzelf en desnoods met de hulp van de Siciliaan voor zorgen. Gij hebt containerarrest!

(Bernard wil uit de container kruipen doch hij krijgt meteen weer het deksel op zijn hoofd van Bertha die met opgeheven hoofd terug via haar achterpoortje af gaat. Emanuelle komt om de hoek gedraaid van het beluik. Ze zwiert met haar handtasje. Het is één van Giovanni's straatmadeliefjes. Wanneer ze ter hoogte van de container komt opent ze haar handtas en we zien haar duidelijk enkele bankbiljetten wegnemen van het stapeltje dat ze uit haar handtas opdiepte. Ze kijkt rond en gaat vervolgens naar de container waarin Bernard zit. Ze opent

het deksel, telt nog eens na om vervolgens enkele biljetten in een briefomslag te stoppen. Ze haalt vervolgens een rolletje kleeftape uit haar handtas, kleeft dit op de met geld gevulde briefomslag en wil dit aan de binnenzijde van de container klevan. Ze kijkt ondertussen links en rechts. Ondertussen komt Bernard tevoorschijn en op zijn voorhoofd is de briefomslag voor zijn ogen gekleefd.)

EMANUELLE : Fifty-fifty Giovanni!

BERNARD : (*Licht de briefomslag eventjes van voor zijn ogen op net zoals de klep van een baseballpet*) Excuseer, maar de brievenbus is om het hoekje.

EMANUELLE : (*Schrikt en springt achterwaarts weg*) Wat zit gij daar te doen?

BERNARD : Wat denkt ge?

EMANUELLE : Waarom zit gij in die container?

BERNARD : Zeker niet om mijn groenten te sorteren en nog minder om uw post te ontvangen. (*Hij rukt het kleefband met briefomslag van zijn voorhoofd*)

EMANUELLE : Geef hier die brief, hij is van mij.

BERNARD : Waarom post ge hem dan in mijn container?

EMANUELLE : Geef hier!

BERNARD : (*Bekijkt hem eens*) Hij is misschien wel van u, doch ge moet weten naar wie ge hem zendt en waar ge hem in stopt. Er staat niet eens een adres op.

EMANUELLE : Geef hier, of...

BERNARD : Of wat? Denkt gij werkelijk dat ik me altijd zal laten doen?

EMANUELLE : Vlug, geeft die brief hier, het is belangrijk.

BERNARD : Als hij werkelijk zo belangrijk is, zeg mij dan eens waarom er geen adres op staat en gij hem op de koop toe in mijn vuilniscontainer werpt?

EMANUELLE : Geef hier, voor Giovanni komt.

BERNARD : Ik had het kunnen denken, nog zo een vriendinnetje van dat Siciliaantje. Zeg, dat ventje moet nogal speciaal zijn om zo veel vrouwvolk over de vloer te krijgen.

EMANUELLE : Geef die brief hier of hij wurgt mij.

BERNARD : Speciaal mannetje hé!

EMANUELLE : Heb ik hem bijna?